

Medvedek Capljač.

Zgodba za najmlajše.
Ilustriral prof. Fr. Košir.

1.

To, da veste, se je zgodilo v tistih starih časih, ko mojega deda oče ni še nosil hlačk. Takrat je bil Jalovec — velika gora, ki stoji še danes ta dan — čez in čez pokrit z gozdovi. In med gozdovi je ležala planina. Na tej planini so še pasle ovce. Nekoliko više v gori je bila ozka soteska. In okoli soteske so stale bukve, hrasti in še druga drevesa. In skale. Veliko skal.

Ta soteska se je imenovala Huda luknja.

Huda luknja je bila medvedja vas. V nji so namreč živeli sami medvedje, majhni in veliki. Borna vas je bila to, zakaj v nji so prebivale le tri družine. Kosmatinova, Hrustova in Godrnjavseva. In je bilo daleč od enega sosedu do drugega. Niso bili skregani med seboj, vendar se niso obiskovali. Je bila pač v medvedji vasi, v Hudi luknji, taka navada.

Tudi lovili so vsak na svoje, da bi le nikoli ne prišlo do hudih besed. Kam so hodili po ovce Kosmatinovi in Hrustovi, kdo ve? Godrnjavsevi so kdaj pa kdaj zašli prav do planine. In do kolovoza, ki je vodil skozi gozd iz ene vasi v drugo. Dalje se menda niso upali, četudi so bili medvedje.

Medvedji rod v Hudi luknji se je vsako leto namnožil. Ko so mladiči malo odrasli, niso ostali doma. Morali so po svetu, s trebuhom za kruhom. Tako daleč v tuje gozdove, kot je bilo le mogoče. Taka je bila postava medvedov. Proti temu nihče ni smel godrnjati.

Godrnjavsevi so bili najimenitnejša družina v Hudi luknji. (Slika 1.)

Imeli so največji in najlepši brlog. In je bil tudi najbolj skrit tujim očem. Prav pred vhodom je rasla košata lesnika. Iz te družine je bil tudi slavni medved Podplatar. Baje je hodil po sejnih in plesal ljudem. Domači se ga niso radi spominjali. Že dolgo ga niso videli. Niso verjeli, da se bo še kdaj vrnil.

Pri Godrnjavsevih je bil doma tudi medvedek Capljač. Zakaj neki so ga klicali za Capljača? Menda zato, ker je drobno capljal s svojimi šapami. Njegov bratec se je imenoval Hlačar, ker je smešno hlačal. In oba, Capljač in Hlačar, sta bila sinova medveda Godrnjavsa in medvedke Momljačke.

Capljač ni bil najlepši med medvedi. In, lahko mi verjamete, tudi ne najpridnejši. Do tega je še manjkalo nič koliko. Toda bil je od sile norčav, siten in radoveden. In prav zaradi tega se mu je marsikaj pripetilo.

Na svet je prišel sredi hude zime. Tisto leto, ko je bilo na debelo nasulo snega. Bil je tak mraz, da je drevje pokalo. Toda Capljač je bil spočetka slep kakor vsi mladi medvedje, in ni videl snega. Tudi mraza ni čutil. Stiskal se je k materinemu kožuhu in mu je bilo toplo.

Nato je spregledal, kot slednjič spregledajo vsi medvedi, in se je začudil. Bil je svetel dan. Videl je, da je prav tako kosmat kot oče in mati. In da jima je za čudo podoben, le da je veliko manjši. Saj je bil še Hlačar večji od njega.

Pricapljal je iz brloga in se zvedavo oziral okrog. Čudil se je zadnjemu snegu. Naslednje dni je še ta izginil. Sonce je vedno topleje grelo. Kako so ga ščemele oči! Kakor bi ga žarki zbadali z iglicami. Polegaval je pod staro lesniko. Molel je šapice v zrak in si grel trebušček. Bilo je veselo.

Spočetka je pil samo mleko. Potem je pokusil tudi druge darove, ki mu jih je nudil gozd. Za medvediče je sočna trava kaj zdrava paša. Tudi

gobe jim gredo v slast. In užitne koreninice, ki jih izkopljejo s kremplji. Pravi medvedič ničesar ne zavrže. Jagode so drobne, tako strašno drobne, a so sladke. Časa imajo medvediči zadosti, potrpljenja dovolj, da jih zobljejo. Capljač je brižno razgrel mravljišča. Ena sama mravlja, to ni nič. Toda če se jih sto prime jezika, je majhen polizek.

In med?

Ne govorite mi o medu! Če ga medvedič le zavoha, se mu približajo oči. Med je dober. To ve le tisti, ki ga je že okusil. In Capljač ga je že imel na jeziku.

Kadar sta bila Capljač in Hlačar sita, sta se zadovoljno valjala na soncu. Pri tem sta opazovala, kaj se godi okoli brloga. Spoznavala sta svet.

O, vedela sta že to in ono.

Pred vsem sta poznala svojega očeta Godrnjavsa. Ta je bil velik, močan medved. Bilo je le malo takih v tistih krajih. Pa kako se je nosil! Menda je bil svoj čas za medvedjega župana. Kadar je bil sit, je bil od sile zabaven. Valjal se je na soncu. In medvediča sta mu smela skakati po trebuhu. Šapke sta mu vtikala v gobec in ga s kremplji čehljala po koži. Včasih pa se je lačen in utrujen vrnil z lova. Tedaj sta ga morala pustiti v miru. Grdo je gledal in še grše je godrnjal. Gorje, če se mu je kateri zaletel v šape.

Medvediča sta poleg očeta poznala tudi mater. Ta je bila drugačna od Godrnjavsa. Bila je zelo zabavna in je vedno nekaj momljala. Rada se je z njima poigravala. S kremplji jih je čehljala po kožu. Čistila jih je z jezikom, da sta bila zmeraj lepo umita. Pustila jima je, da sta ji plezala po hrbtu na glavo. Odondod sta veselo poskakovala na tla. Le včasih, kadar sta bila zelo poredna, se je razjezila. Takrat pa je bilo hudo. Padale so zaušnice — cmok na levo, cmok na desno. Taka zaušnica ni nikaka šala. Capljač in Hlačar sta se potuhnili v kot in vekala, eden bolj kot drugi.

Nato sta bila pridna. Seveda ne za zmeraj. Toliko časa, dokler nista pozabila, da sta bila tepena. Je bilo pač najvarneje, da sta se sama igrala. In igrala sta se medvediča rada. To pa je bilo tudi vse, kar sta znala.

Od jutra do večera sta se prekopicavala pred brlogom. Zdaj je bil eden na hrbtu, zdaj drugi. Največkrat Čapljač, ki je bil šibkejši od Hlačarja. Grizla sta se in tepla, a ne prehudo. Tako, da ni bolelo. Pri tem sta zadovoljno momljala in godrnjala.

Pod staro lesniko je bil zanju pravi raj. Pa se je zmislil Čapljač, da je zlezal na prvo vejo. Odondod je poskočil na tla. Hlačar pa je skočil kar z druge veje. Hop! — že je bil na tleh. Kmalu sta se upala na tretjo vejo in še više.

»Mati, glejte!« je vzkliknil Čapljač.

Poskočil je s pete veje. Padel je na smrček in si ga pobil. Pa nič ni jokal. S šapico si je obrisal kri in se je smejal. Tudi Hlačar in Momljačka sta se smejala.

Kdaj pa kdaj sta se bratca naveličala prevračanja kozelcev. Tedaj sta mirno sedela na soncu. Lizala sta si tace in pri tem cmokala. Pa ne mislite, da so bile tace namazane z medom. Saj je bilo tudi tako dobro.

Včasih sta si lizala tace celo oče in mati. Pa da bi si jih ne bila lizala tudi medvediča!

(Dalje.)

Mirko Kunčič:

Jesenski veter sred polja . . .

Jesenski veter sred polja
o piščal otožno piska.
Pomlad je daleč proč odšla,
pastirček več ne vriska.
Meglice sive spuščajo
se nizko nad dobravo:

kot žalni pajčolani so . . .
Le jata oran kričavo
na polju zdaj gostuje še
in vile v tihem gaju
ob zvonkih pesmih rajajo
še vedno kakor v maju . . .

Mirko Kunčič:

Modra muca.

Dedek nagajivi
reče mucji rjavi:
»Muca, hočeš mleka?«
Muca »daj, daj« pravi.

Ded napolni lonček.
Muca najpoprej
ga povoha . . . gobček
si otrese: »Fejl«
Dedek se zasmije:
»Muca, modra si.
Vino res ni dobro;
orag sam v njem tiči.«

Lonček mleka da ji.
»Tristo mlečnih krav!«
muca se oblizne.
»To pa, to! Mijav!«